

[A. C. Normann.]

anlagt, og dæmper denne tone en lille smule ned.

Jeg nærer iøvrigt den forhåbning, at det lovforslag, vi er i færd med at give lovskraft, kun må blive anvendt i en udstrækning, som gør dets reelle betydning meget ringe i forhold til den store principielle betydning, som befolkningen med rette tillægger det.

Jeg vil gerne takke den højtærede justitsminister og de øvrige medlemmer af udvalget for de ændringer, der betyder indrømmelser til de synspunkter, jeg fremdrog under første behandling, og hvis linie var, at det radikale venstre ønskede forslaget virkninger begrænset, således som det efterhånden kom frem at man til en vis grad, omend ikke lige vidtgående, ønskede det fra alle sider. Justitsministeren har, omend med nogen resignation nu og da, fundet sig i, at vi i udvalget indførte omfattende ændringer i hans forslag, og har i det hele taget været forhandlingsvillig.

Da forslaget om, at der, når det kan ske uden skade for efterforskningen, skal gives besked til den abonnent, der har været aflyttet, er fremsat af os, der principielt lægger stærk vægt på denne bestemmelse, glæder jeg mig over, at den er kommet med i forslaget. Det er en af de ting, der har været genstand for en langvarig diskussion og megen undersøgelse af, hvordan man i så henseende har det i andre lande. Det kan ikke undgås, at der i befolkningen er en del, som, med rette eller urette, føler sig ængstelige for misbrug af loven. For dem er det en stor betryggelse, at der bliver adgang til at klage og drage politiet til ansvar, såfremt det viser sig, at der har været lyttet til deres samtaler uden føje.

Mit krav ved første behandling om, at statsadvokatsager ikke måtte være kriteriet for, om der skal kunne lyttes, men at der måtte en stærk begrænsning af straffesområdet til, er imødekommet meget langt. Dog havde vi gerne set, at man var gået noget videre med begrænsningen i § 750 a, stk. 1, nr. 1, for så vidt angår de dér nævnte straffelovsparagraffer 119—281. Bestemmelsen om, at der, når aflytning uden retskendelse finder sted, kun må hengå 24 timer, inden aflytningen standses, hvis ikke kendelse til den tid foreligger, dækker også vort forslag og er en forbedring i forhold

til den af ministeren foreslåede frist på 3 døgn. En sådan aflytning skal indberettes til justitsministeren. Det er også ud fra mit synspunkt et fremskridt, som der er grund til at glæde sig over.

Jeg kunne godt have ønsket, at bestemmelsen om, at aflytningen vil være at foretage af politiet, var gået ud, og jeg har foreslået dette i udvalget. Begrundelsen for mit synspunkt er, at der jo efter al sandsynlighed til aflytning i høj grad vil blive brugt de billige og let transportable og efterhånden meget let anvendelige båndoptagere, og i så fald havde man her en mulighed svarende til den, som er anvendt i bestemmelserne i retsplejeloven om krænkelse af brevhemmeligheden, at samtalerne kunne opbevares, men ikke behøvede at overgå til aflytning, førend retten havde bestemt dette. Det ønske har vi ikke fået opfyldt, men til gengæld har vi opnået, at optegnelser og optagelser skal tilintetgøres, når de ikke længere er af betydning for efterforskningen.

Jeg spurgte under første behandling den højtærede minister, om han ikke, ligesom i sin tid justitsminister Rytter, kunne gå med til, at justitsministeren i hvert enkelt tilfælde, også hvor retskendelse forelå, skulle give personlig tilladelse, inden en aflytning måtte finde sted. Ministeren var ikke tilhænger heraf. Efter de oplysninger, udvalget har indhentet, er det sådan i England, at den ansvarlige minister skal spørges i hvert enkelt tilfælde. En sådan lempelse har vi ikke kunnet opnå, men jeg formoder, at ministeren selv efter de nu for tinget foreliggende bestemmelser er berettiget til som politiets højeste chef at kræve sig alle tilfælde af aflytning forelagt til afgørelse, og derfor udtrykker jeg en gang til det ønske overfor den højtærede justitsminister, at han vil følge det engelske eksempel på dette område og iøvrigt også følge det forslag, han selv engang for en del år siden fremsatte her i tinget.

Efter de ændringer, lovforslaget nu vil undergå, kan vi fra radikal side anbefale det.

Helga Pedersen: Jeg er glad for, at der er foretaget en begrænsning vedrørende de tilfælde, hvor kendelse til aflytning kan erhverves. Jeg for mit vedkommende ville